

поручикът! Азъ не се изморихъ, той е лекъ! Нѣма време за връзване! Сега ей ще почнатъ да ни обстрѣлватъ!“

— Добръ, Джимъ, говоря азъ—само знай, че отговаряшъ за него съ главата си!

И пакъ летимъ, летимъ! Ето нашитѣ линии! Дрънватъ телефони, екватъ честитки, поздравления, похвали! Изпращатъ за дружинния. Събиратъ се колеги, началници и азъ съ Джимъ пристигамъ. „Джимъ, плѣнника!“ Джимъ пристѣпя и слага —но какво? Електрически токъ мина по тѣлото ми, прѣдъ очитѣ ми извиха танецъ хиляди разноцвѣтни крѣгчета, краката ми се подкосиха, гласътъ схвана . . . и азъ грохнахъ на земята!

Проклетникътъ Джимъ бѣ донесълъ вмѣсто плѣнникъ—едно чучело, едно градинско плашило! . .

24. септември.

Ура! Ура! Ура! Кой е като менъ! О, Сждба, Сждба! Това си ти! Това е свѣтвното колело! Ха, ха, ха! . . . Когато нѣкой день прѣдъ васъ зине нѣкоя бездна, когато подъ краката ви се сгромоляса земята съ грѣмъ и ревъ, когато слънце, мѣсецъ и всички други източници на свѣтлина угаснатъ за васъ и потънете въ мрака на непрогледна нощъ, когато усѣтите по шията си леднитѣ прѣсти на смъртта, то и тогава нека въ гърдитѣ ви гори вѣрата, нека ви крѣпи надеждата, нека ржката ви не подигне ханджаръ срѣщу гърдитѣ ви, нека отчаянието не ви принуди да се самозатриете отъ лицето на земята, защото Сждбата е всичко, всичко опрѣдѣлила и нейниятъ законъ нѣма изключения и забѣлжки!